

Draga braćo i sestre, Bog vam dao mir!

Htio bih ući s vama u osjećaje Sv. Franje, kada je onog Božića 1223., poslušao nemirni zov da se uputi među stijene i šume oko sela Greccio. Ne sam, već okružen svojom braćom i jednostavnim i siromašnim, seljacima i neznatnim ljudima. Ono što je nagnalo brata Franju da tako proživljava Božić jest nesavladiva želja da svojim očima **vidi** siromaštvo u kojem se Gospodin Isus želio roditi. I to, da bi **povjerovao**, da je On-raspeti i uskrsli-prisutan, živ i proslavljen u Duhu Svetom, skriven pod neznatnom prilikom kruha do dana svoga povratka.

Klara će živjeti od istog tog pogleda, začuđenog i zaljubljenog, koji hrani njenu vjeru i usmjera-va je na Isusovo siromaštvo, od njegova rođenja, tijekom cijeloga života, sve do križa. Klarin je život preobražen u svemu suobličen siromašnom Raspetom, zajedno sa svojim sestrama.

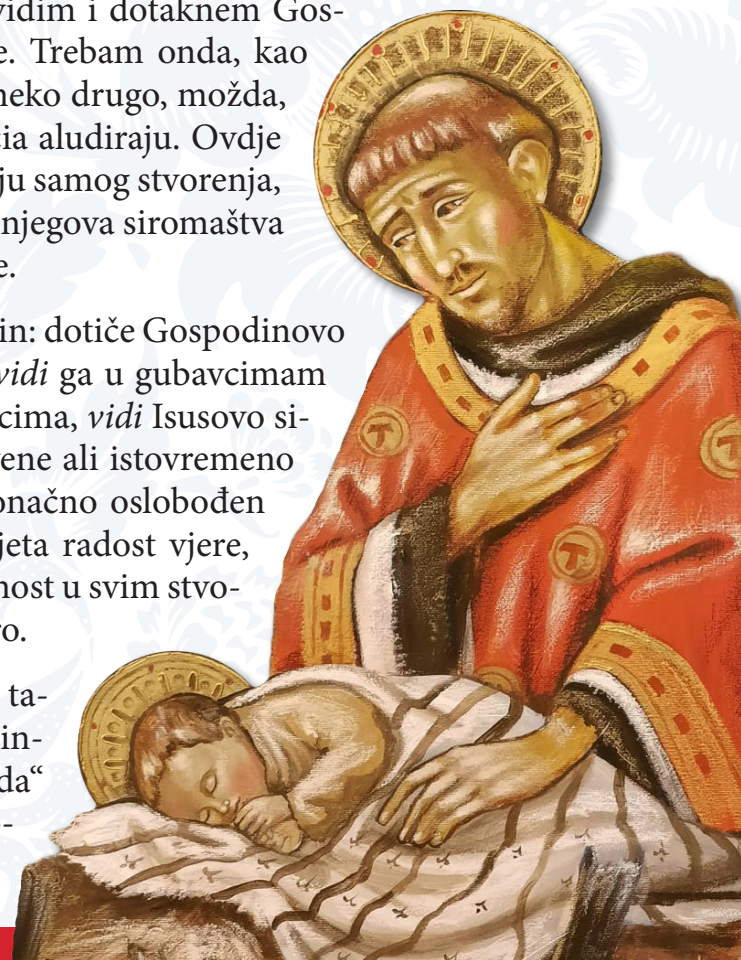
Vidjeti i *vjerovati* su dva glagola, koja su kako dobro znamo, središnja za Sv. Franju.

Vidjeti se poziva na tjelesnost Franjine vjere: nije mu dovoljno misliti, već želi vidjeti svojim očima, opipati svojim rukama, pomirisati svojim nosnicama, slušati svojim ušima, kušati svojim jezikom. Svo njegovo biće, njegovi osjećaji, vođeni su željom, onim što ga duboko pokreće. Za njega je vjera jednostavno život.

Pitam se, imam li još uvijek u sebi jaku želju da vidim i dotaknem Gospodina. Možda me nešto drugo puno više koreće. Trebam onda, kao Franjo, izići iz vlastite zone ugone i zaputiti se na neko drugo, možda, neprijateljsko mjesto, na koje stijene i šume Greccia aludiraju. Ovdje ponovno mogu čuti onu želju koja je u meni, u jecaju samog stvorenja, naše zajedničke kuće: *vidjeti* Gospodina u otajstvu njegova siromaštva i slabosti, otvoriti se u Duhu na novi susret s Njime.

Franjo je proživljavao ovaj doživljaj na „fizički“ način: dotiče Gospodinovo tijelo u evanđelju, čitano i slušano svakodnevno; *vidi* ga u gubavcima u svojoj braći, u siromašnim svećenicima, u grešnicima, *vidi* Isusovo siromaštvo u paradoksu ljudske situacije, veličanstvene ali istovremeno osuđene za smrt. Gledao je u oči ovu krhkost, konačno oslobođen gorčine i straha. Iz susreta s Isusom za njega cvijeta radost vjere, novi pogled uskrslog čovjeka koji vidi Božju nazočnost u svim stvaranjima, stoga ga slavi i Njemu uzvraća svako dobro.

Vjerovati: vjera se zapalila iz tog susreta koji me taknuo i ostavio je svoj znak u mom životu. Naše individualno vjerovanje nastaje i čuva se iz velikog „da“ vjere Crkve. To je čin koji tvori ono *vidjeti*, ono do-

taknuti i pustiti da budeš taknut. Tražimo odjek toga „da“ i u tajanstvenom putu, koji na različite načine, mnoge osobe poduzimaju prema Otajstvu.

Vidjeti a ne povjerovati mogla bi moju dušu ostaviti u vlasti trenutnih emocija.

Vidjeti a ne povjerovati moglo bi svesti vjeru na običnu ideju, koja se više ni u čemu ne tiče moga života, i pada i onda kada se izvanjski nastavljaju obavljati religijski čini. Radost je znak da je naša vjera još živa; tuga i žaljenje su gasna komora vjere, koja postupno odumire, gubi doticaj s tjelesnošću našega bića i života, te postaje samo intelektualna i moralistička. Ili nestaje.

Budimo oprezni, blagoslovljena braćo i sestre, jer se to može dogoditi i nama i događa se kada: podrazumijevam vjeru i ne nježujem na kreativan način život molitve i tišine u kontemplaciji, gubim doticaj s Božjom riječju, dopustim da mi euharistija postane rutina, ne utječem se radosno sakramentu pomirenja, odvajam vjeru od života, ne opraštam i ne trošim vlastiti život na druge i za druge, odvajam se od siromaha i prilagođavam ugodnom i osiguranom životu.

Vidjeti i vjerovati, evo nekoliko Franjinih koraka, razoružavajućih u svojoj jednostavnosti i dubini. Živimo li i još uvijek i ovog Božića 2021., u iščekivanju Gospodina, koji hrani vjeru. On je nazočan u tami i svjetlu ovoga vremena, koji traži slušanje, razlučivanje i odluke:

- strah od pandemije, koja se čini nema kraja i koja nas mijenja, uključujući i mjesto koje znanost i tehnika imaju, kao i posvuda;
- solidarnost koju su mnogi pokazali u ovoj situaciji, koju nismo očekivali;
- gomilanje izbjeglica i migranata na mnogim granicama, s osjećajem nemoći zbog toga;
- konkretni znakovi prihvaćanja i otvorenosti, plaćajući osobno;
- patnja naše majke zemlje, obilježena patnjom mnogih žena, muškaraca i djece ranjenih u svome fizičkom i moralnom dostojanstvu;
- znakovi otpora i odgovornosti za budućnost zajedničke kuće, poglavito mladih;
- žarišta rata, terora i progona razasutih po svijetu, tako da više i nisu vijest;
- tihi rad mnogih koji su na razne načine mirotvorci i posrednici pravde i mira.

Ovaj popis bi se mogao nastaviti. Pozvani smo slaviti Božić s očima koje su u stanju vidjeti ovu stvarnost u nama i oko nas. Polazeći svatko od sebe, zakoračimo prema šumi Greccia, među kamenjem, da vidimo dijete koje se rađa upravo u toj siromašnoj stvarnosti.

Vjerujem da smo ovog Božića pozvani *vidjeti i vjerovati* na jedan novi način.

Traži to od nas vrijeme u kojem živimo i koje guta svaki sigurnost, i religioznu.

Traži to od nas sama dinamika vjere, koja je put, potraga, uvijek novo pristajanje.

Traži to od nas naš redovnički život, koja danas zahtijeva duboku obnovu u različitim ambijentima u kojima živimo u svijetu.

Traži to i strah od Boga koji možda još uvijek osjećamo; prisjetimo se da nam On sve daruje i ne oduzima nam ništa; daruje nam samog sebe kao otac djeci; otkriva nam svoje lice milosrđa i milosti da naše čovječstvo živi. Traži nam to činjenica da danas vjera za mnoge gubi smisao i često i za nas, koji smo izabrali nasljedovati Krista.

Franjo nas kao uvijek iznenađuje, i pokazuje nam put do Greccia, tj, do pustih i mjesta daleko od glavnih putova, da upravo tamo otkrijemo nove mogućnosti vjere, i danas bogate životom i budućnošću, koju tražimo kao putnici u noći.

Moje želje za onaj Sveti Božić 2021., su sve ovdje: da mogemo otvoriti oči u Duhu Svetome i vjerovati u otajstvo siromaštva Isusa i njegove svete majke. I od ovih „duhovnih očiju“ pustiti da se ponovno zapali plamičak vjere. Ražareni žarom Duha Svetoga, postat ćemo sve sjajniji, protiv svake tvrdoće srca. Postat ćemo takvi u raznim krajevima svijeta u kojem živimo, onaj proročki znak koji smo po našem pozivu pozvani biti, nazočnost Krista rassetog i uskrslog za svakog brata i sestru koje nam Bog stavi na put.

Evo proročkog znaka što su Franjo i Klara bili u žaru svoje vjere, koja je bila ponizna potraga, a ne njeno posjedovanje-u prisutnost Živoga u svim stvorenjima.

Evo znaka što možemo biti svaki puta kada se još uvijek borimo *vidjeti* i *vjerovati*.

*Sretan Božić braćo i sestre,
i preporučimo jedni druge Gospodinu koji dolazii.*

Vaš brat i sluga

Fra Massimo Fusarelli OFM

Fra Massimo Fusarelli OFM
Generalni ministar

